

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 1. Leto III.
v LJUBLJANI, 12. jan. 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

našejo in nočejo, kbr nimajo dobra volje.

36993 VII Q f

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina I. zvezka:

	Stran
„Vse v Kristusu prenoviti“	1
Sveti trije kralji	2
K očetovemu srcu!	3
Litanije presv. imena Jezusovega	5
Češčenje Brezmadežne v Lurdu	7
Jezus v templju	7
Takih mož kaj več!	8
Kako so pogumne Blejke branile Mater božjo	8
Slab začetek	11
Papežev spovedenec	11
Razgled po katoliškem svetu	12
Cerkveni razgled po domovini	14
Zahvale za uslišano molitev	16
Darovi	16

36993

Pozor na tretjo stran ovitka!

Listnicauredništva: G. J. L v Ž. Strokovnjaška kritika pesmice, žal, ni spoznala zrele za tisk.
— Ljubi naš Mihael: Seveda želimo, da nam tudi prihodnje leto dopisujete, ampak prosimo: samo sedemkrat krajše dopise. Brez zamere! Vse hvale vredna Vaša gorečnost.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencov in cvetlic, dalje vencov za gg. novomašnike, nagrobnih
vencov in trakov itd. po najnižjih cenah, 1719 B 6

Postrežba točna in poštna!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Milčner.**

„Vse v Kristusu prenoviti.“

Geslo sv. očeta in — naše.*)

„Vse v Kristusu prenoviti.“ Ta velika beseda, ki jo je prvi zapisal globokomni sv. Pavel, za njim pa poprijel naš sedanji sv. oče Pij X., nam ne gre iz spomina. Pisali smo o tem že v preteklem letu, a je bolj v negativnem smislu, to se pravi: Kako se je današnji svet Kristusu odtujil, kakó Kristusa izriva iz javnega in zasebnega življenja, kakó sedanji svet hoče le brez Boga izhajati in živeti, kako je vsled tega nesrečen in nezadovoljen sam s seboj, kakó je torej potreben prenovljenja v Kristusu.

Na začetku novega leta se nam zdi na vso moč primerno, ob teh besedah dalje razmišljavati. Saj v njih je naš program naš načrt, naš cilj, začrtan nam od svetega očeta, da za njim stremimo, za njim hodimo.

Vse v Kristusu prenoviti. Sv. Pavel, ki je zapisal te besede, zapisal jih je v tem pomenu, da je Bog Oče sklenil ves svet, v grehah zakopani in zastarani, rešiti, prenoviti in poživiti v Kristusu. Zares, Kristus in njegov nauk, kamor je ta posijal s svojim milim žarom, prerodil in prenovil je vse, izpremenil je tako rekoč zemlji obličje.

Kakšen je bil poganski svet pred Kristusom! Kakšno je bilo n. pr. življenje v starem

Rimu! Na eni strani bogastvo, potrata, razkošnost, nasladnost, uživanje, ki presega vse naše pojme; na drugi strani revščina in beda in trpljenje in groza in gorje, ki ga ni mogoče popisati. Kakor hladilni balzam na žgoči rani, takó je blagodejno vplival in zdravil Kristusov nauk ó pravici o ljubezni, o zatajevanju, te grozne rane človeštva in milobno izravnava! zizijajoče prepade med posameznimi stanovi.

Tudi sedanji svet s tem da hoče živeti in napredovati brez Boga, da Kristusa odstranjuje iz življenja, gazi in se pogreza v — novo poganstvo. Zato vedno grša, predrznejša in nesramnejša nenravnost, zato vedno večja nasprotstva med stanovi, zato vedno hujša sovraštva med narodi, zato vedno večja nezadovoljnost med ljudmi, zato vedno pogostnejši, grozno množeči se samoumori...

In v ta brezbožni svet, v ta svet brez Kristusa, v ta moderni Babilon zakliče namestnik Kristusov, koj ko zasede svoj prestol, da nič manj in nič več ni njegova želja, kakor: vse prenoviti v Kristusu. Zares velika beseda, visoke želje, dalekosežni načrt...

Ali se bode tudi izpeljal in izpolnil? — Gotovo je, da vsi se ne bodo dali za dobro pridobiti nikdar. Tega tudi Kristus ni storil. Glej, ta je postavljen mnogim v vstajenje, mnogim pa v — padec, da se razodenejo misli iz mnogih src, tako je prerokoval stari Simeon o njem. Vsi se ne bodo dali nikdar rešiti, ker nočejo in nočejo, ker nimajo dobre volje. Mir

*) Pojasnilo neukim: „Geslo“ so kake kratke besede, ki pa mnogo povedo in izražajo ob kratkem vodivno misel vsega delovanja dotičnika. Visoki gospodje imajo po navadi kako tako geslo.

na zemljo ljudem je le onim prinesel Izveličar, ki so dobre volje.

A da bi se rešili vsaj tisti, ki se rešiti dado, da bi sprejeli Kristusa in se dali od njega prenoviti vsaj tisti, ki so dobre volje, da bi se svet in človeška družba zopet pokristjanila in zboljšala vsaj toliko, kolikor je pri tej silni človeški slabosti mogoče, — zato dela sv. oče in snuje in ukazuje in prenavlja in presnavlja na vse strani, kakor nam kaže kratka zgodovina njegovega papeževanja dovolj jasno.

A sv. oče ne more vseh svojih lepih načrtov in želja izvesti sam. On potrebuje pomočnikov, ž njim enega duha, enega navdušenja, da po njih izvršuje svoje namene.

In kdo so ti pomočniki? Mi vsi, njegovi otroci, moramo mu biti pomočniki! Da, želje sv. očeta morajo biti — naše želje, njegovi načrti — naši načrti, njegove bolečine — naše bolečine, njegovo geslo — naše geslo! Zato smo pa zapisali na čelo tem vrstam: „Vse v Kristusu prenoviti“: geslo sv. očeta in — naše. Da, mi vsi moramo z vsemi močmi

delati na to, da se izpolnijo ti lepi in visoki načrti Pija X., kolikor je na nas ležeče. Sv. oče po vsem svetu, — mi vsak v svojem kotičku.

In tudi naš „Bogoljub“, — če se mu ne bo v predrznost štelo — si prisvaja to geslo. Ne, kakor bi si domišljeval, da bo kaj posebnega storil, a za ta namen, da zlasti mi Slovenci Kristusu zvesti ostanemo, oziroma, da se vrnemo k njemu nazaj, da krščanski duh prešinja naše misli in dejanja, za ta visoki in lepi namen — lepi, da ne poznamo lepšega, — hočemo tudi odslej, in sicer še bolj kakor dosedaj, vse svoje šibke moči zastaviti in posvetiti.

To je ob kratkem naš program za novo leto. Podpirajte nas pri tem našem prizadevanju vsi, ki ste dobre volje! Podpirajmo se vzajemno med seboj: „Bogoljub“ vas, dragi naročniki in bravci, vi pa njega!

Divinum auxilium maneat semper nobiscum! — Božja pomoč pa ostani vedno z nami! Amen.

Sveti trije kralji.

Solnce kroži med svetovi,
žarkov snopič se je vsul;
vtihnili so spevi novi,
ki jih Betlehem je čul;
vtihnil je krilatcev glas.
Glej, nad hlevcem zvezda krasna,
bolj kot druge čista, jasna!

Kaj pomeni zvezde svit?
V slavo večnega Boga
pred svetiščem tu miglja;
tabernakelj je ta hlev.
Večni kralj tu notri biva,
v maternem naročju sniva,
večna luč nad njim gori.
In pred njim v opravi krasni
klanjajo se knezi jasni,

ki od daleč so prišli.
Zvezda jih je sem vodila,
zvezda jim je oznanila,
da je rojen večni Kralj.
Tu kleči poganski rod,
Dete moli in priznava,
da vsi zemlji je gospod
Jezus, ki mu večna slava.
Glej, Marija je oltar,
kjer počiva sveto Dete;
tja polagajo svoj dar.
Jezušček pa se smeji,
z róčico jih blagoslavlja,
sreče večne zagotavlja,
sreče, ki jo Bog deli.

S. *Elisabeta.*

Ta in prihodnja pesem se lahko deklamujeta ob pristojnih živih podobah, ki se napravljajo o božičnem času.

Kločtovemu srcu!

1. Najboljše zavetje.

„Človek, rojen od žene, živi le malo časa in je z mnogimi nadlogami obdan“, je rekel

koliko solza! Človeško srce res skoraj ne more biti, da ga ne obdaja trnjeva krona. „Obrni se kvišku“, pravi Tomaž Kempčan, „obrni se navzdol, poglej v se, poglej zunaj sebe, na levo, na desno; povsod boš našel križ, bridkost.“ Isto je povedal tudi modri zakonodajalec atenski, Solon, prijatelju, ki mu je potožil svojo bridkost. Pelje ga na goro, odkoder se je videlo celo mesto, Atene. „Glej, to veliko mesto, mu reče, ko gledata mesto pod seboj in vse hiše naokrog. Kaj meniš, koliko reve in bede pač biva pod temi strehami? Oh, ko bi mogel pogledati skozi strehe in videti, koliko trpljenja je v vsaki hiši, bi videl tu strašno revščino in pomanjkanje, tam hudo bolezen, tam nemir in prepir, tam zopet kako drugo težavo. Bodi torej miren in pomisli, da nisi ti edini, ki trpiš.“ Pač res, ni ga človeka, katerega bi nikdar ne zadela kaka bridkost; ni ga stanu, ne spola, ne starosti, ki bi bila obvarovana pred njo. Ta se mora boriti s pomanjkanjem, onega muči huda bolezen. Temu so vzeli hudobni jeziki dobro ime in poštenje, onega preganjajo in mučijo sovražniki. V tej družini se solzijo otroci pri smrtni postelji dobrega očeta, v oni prelivajo starši solze nad razuzdanim sinom, nepokorno hčerjo.

Sveti trije kralji.

Job ter nam s tem napovedal resnico, o kateri se lahko prepričamo vsak dan. Kdo bi pač mogel naštetih vse bridkosti in težave, vse križe in nadloge, ki obiščejo človeka na tej zemlji, ki se po vsej pravici imenuje „solzna dolina!“ S solzo stopi človek na njo, s solzo jo zapusti. Med tema dvema solzama pa, oh,

Toda največja nesreča, ki more človeka zadeti, je pa greh. Oh, kako nesrečen je človek, ki se je vdal kaki strasti, bodisi nečistosti, pijanosti ali kaki drugi, ter naklada greh na greh. Izginil mu je iz srca prejšnji mir, ki je podlaga vse sreče. Podoben je postal popotniku, ki je zgrešil pravo pot ter v temnem gozdu, v

temni noči blodi semintje vedno v strahu, da se ne zvrne v kak prepad . . .

Čemu bi pač dalje popisoval bridkosti in nadloge človeškega življenja, saj jih vsakdo kolikor toliko pozna iz lastneizkušnje. Važnejše je vprašanje, kaj naj storimo v takih okolščinah; kam naj se zatečemo v taki temni uri, ko bridkost razjeda naše srce, ko nam križi in težave solze privabijo iz oči; kje naj iščemo miru, tolažbe in pomoči? Sv. evangelij, ki nam v vseh vprašanih našega življenja daje najpovoljniji odgovor, daje nam ga tudi na to vprašanje. Kaže nam mladeniča, ki je zabredel v največjo revo in bedo. Nekdaj se mu je dobro godilo pri dobrem in bogatem očetu. Vsega je imel v obilici. A njegova lahkomišelnost mu ni dala miru. Iztirjal je takorekoč od svojega očeta svojo doto ter se podal v tujo deželo. Tam je v krogu enakih tovarišev kot on zapravil vso doto. Naposled je prisiljen stopiti v službo bogatega posestnika za pastirja. Ko nastane lakota v deželi, nima drugega, s čemer bi potolažil svojo lakoto kot ostanke živali, katere je pasel. Kako daleč je pač zašel ta mladenič! Koliko revo in bedo si je nakopal po svoji lahkomišelnosti! V tej revi pa začne premišljevat, kako dobro mu je nekdanj bilo v očetovi hiši, kako bi si mogel pomagati, kam naj bi se obrnil, pri kom iskal tolažbe in pomoči. Dolgo premišljuje, naposled pa ves vesel zakliče: „Že vem, kaj bom storil: Vzdignil se bom, ter pojdem k svojemu očetu.“ (Luk. 15, 18.) K očetovemu srcu ga je gnalo, tam je upal najti tolažbe in pomoči. Ali se je mar zmotil? Nikakor! Le poglej ga, kakšnega nam sv. evangelij opisuje v domači, očetovi hiši. Prej je nosil vso raztrgano in pomazano obleko, sedaj hodi ves nov od nog do glave. Prej je moral vživati ostanke živali, sedaj sedi pri bogato obloženi mizi in se raduje z očetom in vso njegovo družino. Ali se je torej varal? O ne, pri očetovem srcu je našel mir, tolažbo in pomoč. Glej, kaj ti je storiti, ako te obišče nesreča, ako težki križi ležijo na tvojih ramenih, ako bridka za-

lost muči tvoje srce. Hiti k očetovemu srcu! —

„Oh, kako bi rad hitel k očetovemu srcu“, boš morda vzdihnil, toda to dobro srce že davno več ne bije med živimi, marveč pokriva je črna zemlja. Pa kaj mi pomaga, če tudi hitim k očetovemu srcu, rekel bo drugi, saj mi itak pri vsej svoji ljubezni ne more pomagati, ker sam ničesar nima. Kdo bi pač raje šel k očetovemu srcu kot jaz, izgovarja se tretji, a ni mi mogoče, ker sem tako daleč od njega. Res je morda, da tvoj oče ne živi več; da ti morda pri vsej svoji dobri volji ne more pomagati, ali da ti celo noče pomagati, ali da si preveč oddaljen od njega; a glej, razven tega srca imaš še drugo srce, katero se še z večjo pravico more imenovati očetovo srce, namreč presv. Srce Jezusovo. Pri tem srcu pa ne velja nobeden onih pomislekov. Nikjer ne boš tako gotovo našel miru, tolažbe in pomoči, kot ravno pri tem očetovem srcu.

O sv. Filipu Neriju se pripoveduje, da je njegovo srce imelo posebno moč, da je vsakemu, kdor se mu je približal, odvzelo vso bridkost in žalost. Nekoč pride k njemu prijatelj ter mu potoži svojo veliko nadlogo, ki ga je mučila. Sv. Filip razprostre svoje roke, objame prijatelja ter ga pritisne na svoje srce in glej v istem hipu je iz njegovega srca izginil ves nemir, vsa bridkost in žalost. Ako je pa to moglo srce tega svetnika, kaj bi istega ne moglo in to še v veliko večjo meri očetovo presv. Srce Jezusovo? Zato hiti zlasti v svojih nadlogah k temu presv. Srcu! Da boš pa to storil z veseljem in z vsem zaupanjem, ti bo „Bogoljub“ veliko lepega povedal o tem presvetemu Srcu v tekočem letu. Pokazal ti bo, da se to presv. Srce more po vsej pravici imenovati očetovo srce, da ti more in hoče vedno pomagati, da nimaš daleč do njega, in še marsikaj drugega. Le rad ga vzemi v roke in prav pridno prebiraj ta premišljevanja, pa se boš prepričal, da nimaš na svetu boljšega pribežališča, kot je očetovsko Srce Jezusovo!

J. M. Seigerschmied.

Za praznik Jezusovega imena:
Litanije presvetega imena Jezusovega.

Privedil *Stanko Premerl*.

mf *mf*

1. Go-spod, u - smi - li se nas! 6. Bog O - če ne-be - ški, u - smi - li se nas!

2. Kri - stus, u - smi - li se nas! 7. Bog Sin, Odre - še - nik sveta, }
3. Go-spod, u - smi - li se nas! 8. Bog sve - ti Duh, } u - smi - li se nas!
4. Je - zus, sli - ši nas! 9. Sveta Trojica, en sam Bog, }
5. Je - zus, u - sli - ši nas!

mf *f*

1. Je-zus, Sin ži - ve - ga Bo-ga, u - smi - li se nas!

2. Jezus, od - svit O - če - ta,
3. Jezus, žar ve - čne lu - ši,
4. Jezus, kralj ve - li - ča - stva,
5. Jezus, soln - ce pra - vi - ce,
6. Jezus, Sin Mari - je De - vi - ce,
7. Jezus, lju - be zni - vi,
8. Jezus, ču - do - vi - ti,
9. Jezus, mo - čni Bog,
10. Jezus, oče priho - dnje - ga ve - ka,
11. Jezus, angel veli - ke - ga skle - pa,
12. Jezus, naj - naj - mo - goč - nej - ši,
13. Jezus, najpo - tr - pež - lji - vej - ši,
14. Jezus, naj - naj - po - kor - nej - ši,
15. Jezus, krotki ia iz sr - ca po - ni - žni,
16. Jezus, lju - bi - telj či - sto - sti,
17. Jezus, naš lju - bi - telj,
18. Jezus, Bog mi - ru,
19. Jezus, začet - nik živ - lje - nja,
20. Jezus, zgled če - dno - sti,
21. Jezus, gore - či lju - bi - telj duš,
22. Jezus, naš Bog,
23. Jezus, naše pri - be - ža - li - šče,
24. Jezus, o - če u - bo - gih,
25. Jezus, za - klad ver - nih,
26. Jezus, do - bri pa - stir,
27. Jezus, pra - va luč,
28. Jezus, ve - čna modrost,
29. Jezus, neskon - čna do - bro - ta,
30. Jezus, naša pot in na - še živ - lje - nje,
31. Jezus, ve - se - lje an - ge - lov,
32. Jezus, kralj o - ča - kov,
33. Jezus, vodi - telj a - po - sto - lov,
34. Jezus, učitelj e - van - ge - li - stov,
35. Jezus, sr - čnost mu - čen - cev,
36. Jezus, luč spo - zna - vav - cev,
37. Jezus, či - stost de - vic,
38. Jezus, krona vseh sve - tni - kov,

u - smi - li se nas!

OPOMBA. Pri invokacijah, ki jih poje duhovnik, se je v teh litanijah, kakor razvidno, obdržala stara že znana melodija. Samo zlogi, na katerih je treba napraviti padec v glasu, so se jasno določili. Kjer ni pod notami nobenega zloga, pomeni, da pride na prejšnji zlog več not: tri ali dve. — Kar je novega, je samo za odpevajoče ljudstvo oziroma za zbor. — Po vsaki tretji kitici se lahko zapoje kaka primerna pesem v čast presv. imenu Jezusovemu. Dve taki priobčimo prihodnjič. (Op. skiadatelja.)

Litanije Jezusovega imena se doslej menda niso pele. Ker so pa te litanije že precej časa sem od Cerkve dovoljene za rabo pri očitni službi božji in ker so prav pripravne ravno za Gospodove praznike, — in ob praznikih se mora peti, — zato menimo, da ustrezemo, če te litanije prinašamo. Res, da že pojemo litanije Jezusovega Srca; a, — ne da bi hoteli presv. Srcu čast krati — menimo, da sprememba dobro देने. Zato pa jih je Cerkve dovolila. Prirejene so te litanije po znanem napevu lavretanskih litanij, kar ima to prednost, da jih lahko vsak in povsod poje. Morda s časom objavimo še neki drugačen napev. (Op. uredništva.)

mf *p*

1. Bo - di nam mi - lo - stljiv, za - ne - si nam o Je - zus!

2. Bo - di nam mi - lo - stljiv, u - sli - ši nas, o Je - zus!

mf

3. Vse - ga hu - de - ga, re - ši nas, o Je - zus!

f

4. Vse - ga gre - ha,
 5. Svo - je je - ze,
 6. Sku - šnjav hu - di - če - vih,
 7. Du - ha ne - či - sto - sti,
 8. Ve - čne smr - ti,
 9. Zanemarjanja tvojih nav - di - hov,
 10. Po skrivnosti
 svojega sve -
 tega u - člo - ve - če - nja,
 11. Po svo - jem roj - stvu,
 12. Po svo - jem de - tin - stvu,
 13. Po svojem božjem živ - lje - nju,
 14. Po svo - jih tru - dih,
 15. Po svoji smrtni
 bridkosti in svojem tr - plje - nju,
 16. Po svojem kri -
 žu in svoji za - puš - če - no - sti,
 17. Po svojih bo - le - či - nah,
 18. Po svoji smrti
 in svo - jem po - ko - pu,
 19. Po svo - jem vsta - je - nju,
 20. Po svojem vne - bo - ho - du,
 21. Po svo - jih ra - do - stih,
 22. Po svojem ve - li - ča - stvu,

re - ši nas, o Je - zus!

p

1. } Jagnje Božje, ki od-
 2. } jemlješ gre - he sve - ta, { Za - ne - si nam o Je - zus! 1. Je - zus, sli - ši nas!
 3. } U - smi - li se nas, o Je - zus! 2. Je - zus, u - sli - ši nas!

p

Češčenje Brezmadežne v Lurdu.

Na ravnokar omenjenem marijanskem shodu v Rimu je monsignor Schöpfer, škof iz Tarba na Francoskem, v čegar škofiji je mesto Lurd s svojo božjo potjo, govoril o češčenju Brezmadežne v Lurdu. Navedel je nekaj števil, ki so vzbudile splošno pozornost in strmenje.

Od leta 1867. do 1903, torej v 36 letih je prišlo v Lurd 4371 velikih romarskih vlakov z 3,817.000 romarji. Vsako leto torej okolu 120 takih vlakov. — Samo v zadnjih sedmih letih 1637 vlakov z 1,074.000 romarji. To kaže, da romanje od leta do leta narašča. Leto 1904 prekosi vsa prejšnja leta. Prišli so vlaki z 30. 55, celo 60 tisoč božjepotniki. Cele armade molivcev torej hite v Lurd, — prizor, kakršnega ni bilo od križarskih vojsk do danes. Izve francoskih vlakov je bilo letos 292.

„Brezmadežnemu Spočetju“ se je poklo-

nilo v Lurdu 1643 škofov, 277 nadškofov, 63 kardinalov.

Čudežnih ozdravljenj se je zgodilo nad 2600, ki so potrjena od zdravnikov-učenjakov.

Velika je v Lurdu skrb za uboge bolnike, katerih pride na leto okolu 5000. Vsi dobe udobno stanovanje in skrbno postrežbo.

Mesto molitve in ljubezni, in daleč tekoč studenec blagoslova je tedaj postal Lurd. Iz majhnega in ponižnega začetka je nastala veličanska krščanska naprava po milosti in moččnosti božji.

Na papeževem vrtu v Vatikanu so letos sezidali novo lurško votlino, natančno narejeno po votlini v Lurdu da ima sv. oče, ki v Lurd ne more iti, vsaj posnetek lurške božje poti pri sebi. Dne 30. novembra so kapelo s kipom vred blagoslovili.

Jezus v templju.

Zlata odsevajo zidovi,
ponosno dvigajo se templjevi vrhovi,
poljublja raz nebo jih žarek zlat,
zavida jih, da skrivajo zaklad.
Glej, sredi lope on stoji,
ki vsem svetovom pota odkazuje,
ki zvezde jasne vžiga in vgašuje.
Kako je lep, kako je krasen,
pogled njegov nebeško jasen!
Mladosti cvetje diči čelo,
krog usten je smehljaj razlit,
božanstvo krije lice belo,
v potezah je neba odsvit.

Ob njem stoji njegova Mati,
rednik poljublja ga gorko;
vprašaje Mati zre v oko:
„Zakaj, moj Sin, si storil to?“
Glej, oče tvoj in jaz iskala
sva z žalostjo te dneve tri.

Zakaj, moj Sin, si storil to?“
Proseče Jezus Mater gleda,
božanstva sij oko obdà,
v odgovor zazveni beseda,
ki razodeva ga Boga:
„Zakaj sta pač iskala me?“
Ne vesta li, da tam mi biti je,
kjer last je mojega Očeta?“
Beseda sveta,
ki materi je neumljiva,
skrivnostno sega ji v srce.
Kot žarki se zlijo v kristal,
besede v dušo se spuste
in sredi posvečenih tal
sadu premnogo obrode.
Z očmi ljubezni Sina zre
in v njem Boga povelečuje,
„Magnifikat“ ji iz duše vre
neslišno, — Jezus pa jo čuje.

S. *Elisabeta*.

Takih môž kaj več!

Pred božičnimi prazniki je nmrl v Celovcu gospod Jakob Wang, profesor na beljaški gimnaziji. Môž sicer ni bil daleč na široko znan; a zasluži po pravici, da mu tukaj postavimo mal spomenik. Rojen je bil Podkrošnjem na Koroškem in ondi tudi pokopan. Pokojnik je bil odločen Slovenec, kar je med te vrste ljudmi na Koroškem bolj redka čednost, ker morajo zaradi svoje narodnosti od Nemcev, veliko trpeti. Tudi pokojni Wang si je s tem nakopal mnogo sovražnikov, kar ga pa ni nikdar premotilo, da bi se bil izneveril svojemu rôdu.

Toda to za nas tukaj ni tako važno. Važnejše za nas je, kar je govoril na njegovem grobu preč. g. podkroški prošt Wieser, ki ga je tudi pokopaval: „Pokojni profesor Wang je bil dober katoličan, ki se ni sramoval svojih verskih dolžnosti vestno izpolnovati in z molitvenikom v roki pobožno biti pri sv. maši, ki se ni sramoval s svojim krasnim glasom v cerkvi zapeti, in tudi ne hoditi k procesijam. Ponižnost njegova je bila obče znana; z vsakim človekom je rad spregovoril, nikdo mu ni bil prenizkega stanú. Tudi radodarnost njegova ni bila nič manjša od ponižnosti; nikdo ni šel od njega praznih rok, kdor ga je prišel prositi pomoči — tako da lahko rečemo: Pokojni profesor

Wang je bil vzor dobrega in poštenega katoliškega Slovenca“.

Morda boste rekli, da to ni nič kaj posebnega, da to je dolžnost vsakega kristjana. Res je dolžnost, a jo — malokdo izmed môž takih stanov izpolni. Štejte jih enkrat take može pri kaki procesiji, koliko jih boste našli! Tistih namreč, ki se udeležé iz pobožnosti in ne samó za parado. To so bele vrane. Res da ni bil pokojni profesor svetnik; a svetnik ne more biti vsak. Mi bi bili veseli, ko bi le mnogo takih môž imeli, ki kljubujejo modernim spačnim nazorom, se jim ne uklonijo, ampak gredo svojo pot naprej ter se držé tudi v novih časih stare vere in starega Boga.

Pa zakaj je bil pokojni profesor veren in pobožen kristjan, zakaj mu je bilo lahko izvrševati, kar je drugim takó težko? Ravno zató, ker je bil ponižen. Služba božja zahteva od človeka ravno ponižnosti, zahteva, da človek spozna Bogá za svojega neomejenega gospoda in se mu kot takemu klanja. Zató je mnogim možakom — pa ne samo profesorjem, ampak tudi drugim nižjih, delavnih stanov — takó težko poklekniti pred Bogom, ker so visoki, prevzetni. Ponižnik pa rad Bogu čast da, zato mu je pobožnost lahka in prijetna.

Rajnemu profesorju Wangu časten spomin in — mnogo posnemavcev!

Kako so pogumne Blejke branile Mater božjo.

Kmalu bo sto let, kar je francoski cesar Napoleon I. v svojo oblast dobil Istrijo, Dalmacijo, Koroško in Kranjsko ter vse te dežele skupaj imenoval „Ilirsko kraljestvo“. Iz one dobe, ko je naša krasna domovina bila pod francosko vlado, je za Marijine častivce posebno spodbuden in pretresljiv dogodek na starodavni in še sedaj Slovincem priljubljeni Marijini božji poti na blejskem jezeru: Kakó so pogumne Blejke branile Mater božjo, oziroma njen zaklad.

Ta dogodek je tako znamenit, značilen in pedučen, da na vso moč zasluži, da ga s tem

pozabljivosti otmemo in objavimo, ker nam ni znano, da bi bilo poročilo o tem kje tiskano; marveč živi le v ustnem izročilu.

Ker je Napoleon živel v vednih vojskah, je potreboval veliko denarja, a državne blagajne so bile kmalu prazne. Kaj stori, da bi blagajne zopet napolnil? Začel je ropati cerkveno premoženje. To je najložji način za izstradane brezbožne vlade in vladarje, priti do denarja. No, tukaj se enkrat ni obneslo.

V francoski službi je bil v Ljubljani še mlad môž, z Bleda doma. Ta je francoski vladi izdal, da ima Mati božja na Bledu veliko dra-

gocenosti. Takoj je vlada sklenila Mater božjo oropati in to nalogo je izročila izdajavcu samemu. Postavila ga je na čelo komisiji, ki naj bi pobrala dragocenosti blejski Materi božji.

Nihče ni vedel, kaj se namerava.

Kar nekega večera vsa spéhana prileti na Bled sorođnica izdajavčeva, pošteno dekle, ki je služila v Ljubljani in izvedela, da nameravajo oropati blejsko Mater božjo.

„Jutri že pride komisija,“ pripoveduje ljudem vsa prestrašena. Vsi so se prestrašili. Možje se zbero skupaj in posvetujejo, kako bi preprečili rop.

Še tisto noč se je podalo nekaj mož v Ljubljano s prošnjo, naj vlada prekliče svoj odlok. Doma so pa naročili, če bi prišla komisija, preden bi se vrnili iz Ljubljane, naj prosijo, da vsaj toliko počaka, da pride odgovor iz Ljubljane.

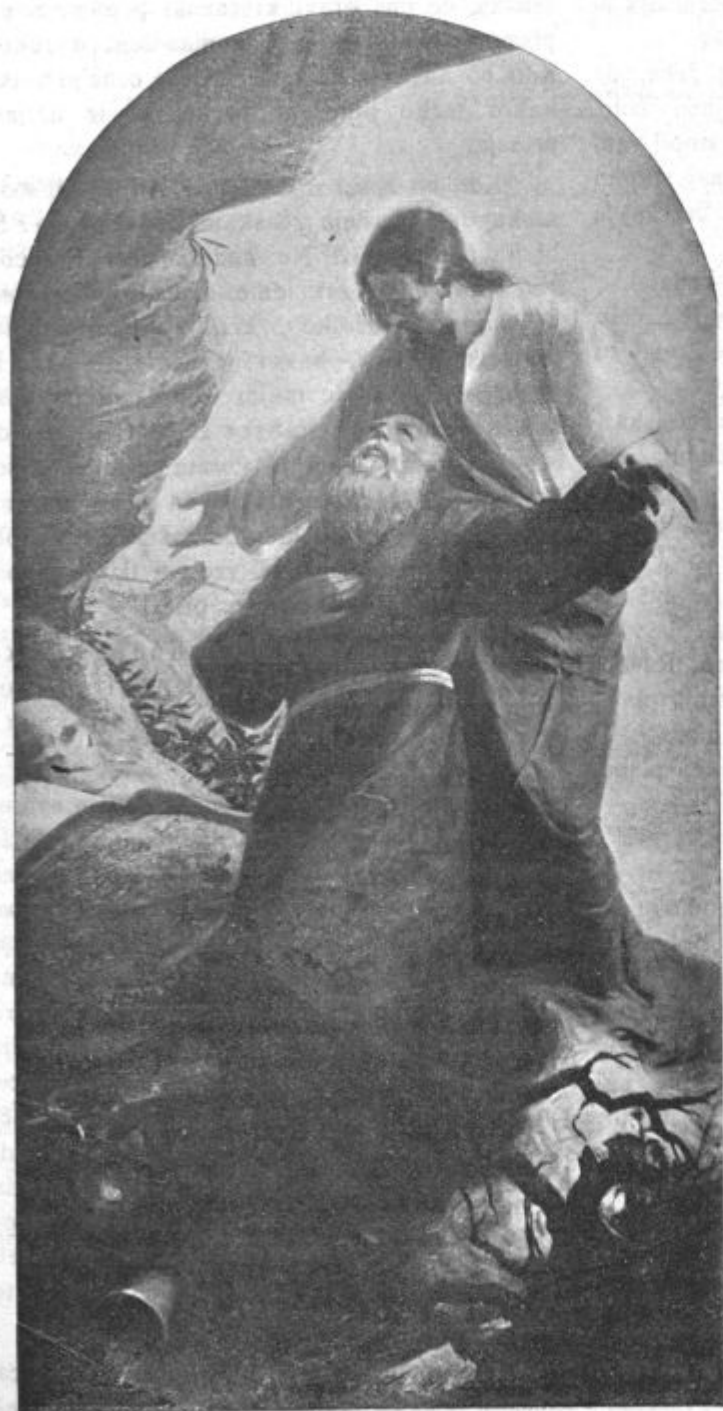
A dekle je dobro poznalo svojega sorođnika. Bila je prepričana, da ne bo čakal odgovora iz Ljubljane in bo izvršil rop, da bi tudi zase kaj vtaknil v žep.

Kaj stori?

Ne da bi kaj možje izvedeli, skliče skrivaj žene in dekleta skupaj. In so se posvetovale ter naredile načrt, kako bodo zabranile, da ne bodo mogli oropati Matere božje.

Brž so šle in vzele v najem vse čolne za dva dni, jih prepeljale na otok ter skrile. Potem so šle v cerkev Marijino, padle na kolena pred njenim oltarjem ter so skupno slovesno obljubile, da ne bodo pustile roparjev na otok, da ne bodo pustile oskruniti svetišča Marijinega, dokler jim bo utripalo srce, da hočejo rajši tudi življenje dati.

Ko se je začelo daniti, gledale so skrite skozi grmovje, kdaj pride komisija. Zagledale so jo opoldne. Videle so, kako so roparji letali ob bregu in iskali čolnov. Lastniki čolnov so s prstom kazali na otok, češ, da so vsi čolni tam.

Sv. Anton Puščavnik.
slika v stranskem oltarju na Brezjah.

Ko so roparji letali še ob bregu, šla so blejska dekleta in žene zopet v cerkev ter goreče molile, naj ljubi Bog ne pripusti, da bi se oskrunila cerkev njegove Matere.

Prišel je večer, prišla je noč, komisija ni mogla na otok; dobljen je bil en dan.

Drugo jutro s strahom zapazijo žene, da so francoski komisarji dobili majhen čoln. Zmagoslavno je izdajavski komisar stopil vanj in poklical še svoje spremljevalce, naj stopijo v čoln, a Blejci so se posmehovali, češ saj je prostora samo za dva moža.

„V čoln eden“, vpije komisar, a zdajci se oglasijo zvonovi na otoku in ljudstvo je začelo skupaj vreti, oboroženo s kosami, sekirami in kolmi.

Komisija se ustraši in z nova začne iskati čolnov, ljudstvo pa temno in grozeče opazuje, kaj počenja.

Tedaj pa se na otoku oglasi ena izmed žen ter pravi:

„Ostanite tukaj, sila je velika, ne pustite nikogar na otok, iti moram k možem!“

Pa stopi v čoln in vesla k bregu. Ravno prav pride. Francozi so naredili širok plav, na katerem je bilo prostora za več mož.

Preden so mogli stopiti na plav, plane med nje ta pogumna žena ter zakliče:

„Nazaj! Ne oropajte Marije! Bog vas svari!“

„Predrzna ženska!“ zavpije komisar in jo hoče pahniti v stran, ona pa z vso močjo sune plav, da odleti daleč proč od brega. Besen od togote nameri komisar nanjo, da bi jo ustrelil. a ona udari ob njegovo roko in strel je zletel v zrak.

„Možje“, kliče, „ne zapustite Marije, ne pustite, da bi jo oropali, tudi ona vas ne bo zapustila! Glejte, glejte,“ pokaže z roko, „naši možje prihajajo iz Ljubljane! Glejte, kako mahajo s klobuki, bel papir vihté po zraku... Vse je dobljeno!“

Bilo je res tako. Francoska vlada je preklicala svoj odlok in Marije blejske ni oropala.

Potepeno se je komisija pobrala z Bleda, med ljudstvom pa je zavladalo nepopisno veselje.

To so zmagoslavno peli zvonovi na otoku! Veličastno se je po jezeru razlegala pesem: Hvala bod' Gospod' Bogu! in: Slava nebeški Kraljici! — — —

Ta znameniti dogodek ohranite v večno-živem spominu vé, slovenske žene in dekleta! Uči vas glasneje, kakor katerikoli pridigar, kaj lahko stori slabotna ženska, če ima pravi krščanski pogum. Sveto pismo ne hvali zastoj pogumne ženske, rekoč: Kdo bo našel srčno ženo? Njena cena je tolika, kakor težko obložene barke, ki iz daljave prihaja.

Kdo bo našel srčno ženo? Ali je tudi sedaj še kaj takih srčnih žensk na Slovenskem? Še bi jih potrebovali! Ne hodijo sicer Francozi več ropat naših zakladnic, a dosti in predosti je drugih sovražnikov, ki hočejo oropati nas dražjega zaklada, kakor je denar, — vere in poštenja. Nasproti takim sovražnikom imaš tudi ti nastopiti, krščanska žena! Če se morda tvojemu možu, sinu ali bratu približuje sovražnik, ki ga boče zvabiti na slabo pot, ali če se valja v tvoji hiši sovražnik v podobi slabega časnika, tedaj se vzdigni ti, in zapodi Francoza nazaj, odkoder je prišel!

O, neizmerno veliko hudega lahko ubrani ženska in veliko stori dobrega, ako je sama za dobro vneta in ima pogum — o pravem času.

Posebno pa bodi odločno, srčno in nepremagljivo, krščansko dekle, ti, kadar se ti bliža „Francoz“ v podobi zapeljivca. Tvoja nedolžnost je več vredna, kakor bogati denarni zaklad blejske Matere božje. V takem slučaju, ko se kdo loti tvojega najdražjega zaklada, bi ne bila na mestu ponižnost in pohlevnost, katera se ti sicer tako lepo poda. Ampak takrat velja odločnost! Kakor so Blejci vzeli v roke cepce, motike, kole, kar so imeli pri rokah, da bi odgnali sovražnika, tako v takem slučaju tudi ti porabi vse, da preženeš roparja; dobro morda tudi en korec vode, če je pri roki, da nekoliko ohladiš prevročega vsiljivca, da bo vedel, kdaj sta bila zadnjič skupaj. Nikdo naj se te ne dotakne nekaznovan!

Ni dosti, da samo za ta slučaj zapeljivca odženeš, ampak da mu enkrat za vselej veselje preženeš, še kdaj se ti približati. Kdor je namreč enkrat prav pošteno naletel, se bo drugič prav pošteno premislil, preden bo spet hotel svojo „srečo“ poizkusiti. Če bi vse tako

ravnale, koliko greha bi preprečile s svojo odločnostjo!

Krščanske Slovenke, ve vse bode — pogumne Blejke! Stojte

krepko na straži, in srčno odganjajte od sebe in od svojega domovja roparje najdražjih zakladov: vere in nedolžnosti!

Slab začetek.

Ob novem letu si voščimo srečo. Sreče pa ni dosti samó voščiti, ampak za srečo moramo tudi delati.

Če bomo pa tako nadaljevali, kakor smo začeli to leto, ne bo kljub vsem mnogim našim voščilom sreče med nami.

V bližini Kranja je na Novega leta dan odprl nekdo novo gostilno, kakor bi gostilna ne bilo že več kot desti. Navada pa je, da ob taki priliki prinesejo fantje „smrečico“, ki se obesi nad vhodom v gostilno; za to pa jim dá gostilničar zastoj po nekaj litrov vina. To pot bi imeli radi zastoj pijačo fantje s Primskovega in fantje s Huj. Hujanski fantje so prinesli „smrečico“ prvi in so dobili tudi zaželeno pijačo; primskovski jo prinesó prekesno in iz same nevoščljivosti z nožmi napadejo hujanske fante, ko se ti vračajo okrog 6. ure domu, in nekatere izmed njih težko poškodujejo. Najhujše rane so dobili trije sicer miroljubni bratje: bili so toliko ranjeni, da se je

bilo kar bati, da utegnejo umreti; morali so jih prevideti, a vendar je upanje, da okrevajo. Tudi trije drugi, med njimi dva Primskovljana, dobili so poškodbe.

Tako v Kranju. V Ljubljani sta pa v torek po Novem letu dva pjanca umrla nagle in nesrečne smrti, dva pa na cesti obležala.

V Šmartnem pri Litiji je pa na Novega leta dan nekdo, ki je prejšnji dan za vino dajal, zmrznil v gostilni. Pijanci so toliko časa iz njega denar vlekli, da so ga ob vse pripravili, njega samega upijanili, potem ga pa za plačilo vrgli na tla v stransko sobo, kjer je tako žalostno končal (!!)

Zares vesel začetek novega leta! In velika sreča za naš narod tako popivanje in klanje!

Ali ne vpijejo ti grozno sramotni in žalostni slučaji ob jutranji zori komaj začetega a že s krvjo omadeževanega leta, da se vzdignemo v tem letu z vso silo na boj zoper to grdo strast in živinsko počenjanje?!

Papežev spovedenec.

(Pripoved za novo leto.)

Neki mož visokega stanu, pa velik grešnik, je sklenil, da se bo spreobrnil. Prišel je tedaj v Rim in zaželel je, sv. očetu samemu se spovedati. Papež ga je sprejel in dopadla mu je njegova natančna spoved, njegovo živo kesanje in njegov odločen trdni sklep. Ko mu je pa hotel pokoro naložiti, mu ni bila nobena pogodu. Bilo je pa to v času, ko so še nalagali hujše pokore kakor dandanes. Postiti se — za to se ni čutil dosti pri moči; moliti, brati — za to ni imel časa; pokoriti se — tega ni bil vajen; v samoti premišljevat, na božjo pot iti — imel je opravila; čuti, na trdih tleh spati — tega mu ni dovolilo njegovo rahlo zdravje.

Razven tega je imel pa še en drug vzrok, ki ga pa ni povedel: bil je namreč „od stanu“. Kaj naj tak mož „od stanu“ počne? — Papežu pride dobra misel. Dal mu je zlat prstan, na katerem je bilo vrezano: „Memento mori! Pomni, da boš umrl!“ Dal mu je za pokoro, ta prstan nositi, in besede, na njem zapisane, vsak dan vsaj enkrat prebrati.

Plemenitaš se je zadovoljen poslovil, in je bil vesel, da je dobil tako lahko pokoro. Toda ta lahka pokora je pritegnila vse druge za seboj. Misel na smrt ga je prešinila tako močno in živo, da je izprevidel jasno, kako je z njim, umrljivim človekom. In govoril je sam sebi:

„Ker tedaj na vsak način moram umreti, kaj imam na svetu nujnejšega opraviti, kakor pripravljati se na dobro smrt? Čemu naj bi tako varoval svoe zdravje, ki ga bo vendar smrt pokončala? Zakaj bi tako prizanašal svojemu telesu, ki mora v zemlji strohneti?“ Po takem premišjevanju postala mu je lahka vsaka pokora. Spokorni duh ga je prevzel, in spokorno je živel do svoje smrti, ki je bila dragocena pred Bogom, spodbudna za ljudi in polna tolažbe zaniga samega.

O, ko bi tudi mi to resnico dobro premislili: Umreti bo treba! Večno ne bomo živeli! — Vsak dan najmanj

enkrat bi nam morala biti ta misel pred očmi. Kako bi marsikdo drugače ravnal in postopal pri svojem delu, pri svojih kupčijah, pri svojem gnanju in letanju, ko bi se vsaj časih spomnil na to: Umreti bo treba, in pa — kmalu! Čemu torej vse to?! Čemu gnati se, kakor bi se mi šlo za večnost?! . . .

Poklič si torej v novem letu to misel v spomin vsak dan najmanj enkrat, — še bolje bi bilo: vsak dan štiriindvajsetkrat! Pa če že le vsak dan enkrat, kadar se spravljaš k počitku, toda resnobno; in — trpljenje tega življenja ti bo lahko, in smrt, kadar pride, te ne bo zasačila nepripravljenega!

Raznoterosti iz Rima. Rakor vsako leto tako so tudi letos izrazili kardinali in drugi odposlanci na papeževem dvoru svoja novoletna voščila. Izjema je bila ta, da letos ni imel na veliko žalost liberalnih listov sveti oče nikakega političnega ogovora. — Kardinal Casetta je predstavil sv. očetu apostolskega prefekta iz Benadirja v Afriki in tri misijonarje iz trinitarskega reda, ki bodo odšli v misijon v Afriko. Sv. oče jih je pohvalil radi gorečnosti, jim lastnoročno obesil misijonske križe okoli vratu in jih blagoslovil. V Trstu so se vsidrali na ladji „Afrika“, da jih ponese med črno afriško ljudstvo. — Služabnika božja Agatangelo in Kasijan, oba iz reda kapucinskega, ki sta bila mučena v Abesiniji, sta bila 1. jan. proglašena za blažena. — Umrl je v Rimu nenadne smrti znani strežaj papeža Leona XIII. Pij Centro 20 let je zvesto služil rajnemu Leonu. Doma je bil iz Karpineta ter po svojem poklicu brivec. — Pri občinskih volitvah v Mancij, kjer so bili liberalci v večini, je dobil sedaj največ glasov semeniški profesor in duhovnik Tal-

moni, ki bo vodil občinske seje. Duhovnik in župan ob enem, to je mogoče le na Laškem.

Zanimivi podatki iz Lurda. Na Marijinem shodu v Rimu je podal tarbski škof Schöpfer, v čegar okrožje spada Lurd, nekaj števil, ki bodo zanimale marsikoga. Od leta 1867. pa do l. 1903 je obiskalo Lurd tri milijone ter 817.000 romarjev. Največ jih je bilo primeroma l. 1904. Prišli so vlaki, ki so pripeljali na enkrat po 30 do 60 tisoč vernikov. V Lurdu je bilo 1643 škofov, 277 nadškofov in 63 kardinalov. Čudovito ozdravljenih je bilo nad 2600. Ta ozdravljenja so bila preiskana in potrjena od lurških zdravnikov. Res je Lurd kraj molitve, milosti in ljubezni božje.

Na Ogrskem se bodo prihodnji teden vršile volitve za državni zbor, katerega je cesar razpustil vsled nemirov, ki so se tam dogajali. Katoliška ljudska stranka, bo skoro gotovo poražena, ker nima pravih voditeljev in ji manjka potrebne edinosti.

Z Dunaja. Ni se še polegla opravičena razburjenost med katoliškim prebivalstvom radi

grdega sramotenja Najsvetejšega zakramenta po nekem vsenemškem časopisu. Po raznih dunajskih cerkvah so se že vršile in se še vrše spravne pobožnosti, h katerim prav mnogoštevilno dohajajo verniki. Sv. Silvestra dan je bila taka spravna pobožnost v prostorni stolni cerkvi Sv. Štefana, ki je bila prenapolnjena občinstva. Navzoč je bil kardinal Gruša z mnogimi duhovniki. Zastopani so bili vsi stanovi. Od nadvojvodinje Marije Jožefe, nadvojvoda Karola do pripravega delavca, vse je dajalo duška ogorčenju nad to predrzno žalitvijo Najsvetejšega. Vsa katoliška društva prirejajo shode, na katerih obsojajo sramotenje najsvetejših nam svetinj, ki že traja dalj časa v naši „katoliški“ Avstriji. V ponedeljek se je iz istega namena vršil velikansk protestni shod, na katerem so govorili baron Morsey, deželni odbornik dr. Porzer in vodja kršč. del. Kunšak in dr. Lueger. Iz vseh krajev dohajajo poročila, ki odobrujejo odločni nastop katoličanov. Mnogi avstrijski škofje so se pridružili ogorčenju ter to naznanili pismenim ali brzojavnim potom dunajskemu nadškofu. Tudi naš presvitli gospod knezoškof dr. Jeglič je to storil. Sv. oče Pij X. se istotako veseli tega gibanja katoličanov, kar je v posebnem pismu izrazil dunajskemu nadškofu papežev državni tajnik kardinal Merry del Val. — Trije najuglednejši katoliški odvetniki pa so izdelali posebno spomenico, katero bodo izročili ministrskemu predsedniku Gautschu ter ministru Kleinu. V tej zahtevajo, da se mora zabraniti vsako sramotenje katoliške vere s tem, da se tak list zapleni, kar se je do sedaj le redko zgodilo.

Društvo sv. Rafaela, kakršno obstoji že v Ljubljani, bodo ustanovili v kratkem tudi na Hrvaškem. Namen društva je pomagati izseljencem, ki potujejo v Ameriko ter jih obvarovati raznih izkoriščevalcev in usiljivih agentov. Znano je, da potuje zadnji čas največ Kranjcev in Hrvatov v Ameriko — za srečo.

Francoska vlada je začela tirati škofo pred sodišče. 2. jan. je pozvala monsignora Ricarda, angoulemskega škofa, ker je dal

svojo hišo v najem bivšim redovnicam, da so tu poučevale mladino. Škof je prišel k sodišču v vijoličastem talarju spremljan od mnogih duhovnov in svetnih gospodov. Škof je izjavil pred sodnikom: „Navajen sem sedeti v izpovednici, da odpuščam grehe, nisem pa navajen sedeti na zatožni klopi, kamor nisem v svojih 52-letih nikdar prišel. Štejem si v čast radi take zadeve tožen biti. Tožen sem, ker sem otvoril krščansko šolo. Ni li moja škofovska dolžnost skrbeti za krščansko izobrazbo mladine? Kaznjivo bi bilo, če bi to dolžnost zanemarjal.“ Izborna ga je zagovarjal tudi njegov zastopnik. — Pred sodiščnim poslopjem je kleče pričakovala velika množica škofa, kateri je podelil svoj blagoslov. — Sodbo bodo izrekli 16. t. m.

Evharištični shod bodo priredili letos na željo sv. očeta v Rimu. Na shod se pričakujejo romarski vlaki iz Belgije, Francoske in Španske.

Pruski socialni demokratje so imeli pretečeni teden strankarski shod, na katerem so zahtevali odločno, da se odpravi vsak verski pouk iz šole. Naši avstrijski socialisti niso nič boljši. Njih poslanec Pernerstorfer se je nedavno izrazil na nekem shodu, da noben socialni demokrat ne more biti dober katoličan.

Najvišji Marijin kip je postavljen na gori Montblank. Visok je tri metre in je napravljen iz aluminija. Duhovnik, ki je spremljal ta kip, je na tej visoki gori bral sv. mašo. — V Covilhi na Portugalskem so položili temeljni kamen za Marijin spomenik. Narodnega romanja, ki so ga Portugalci priredili v Covilho, se je udeležilo pol milijona vernikov.

V Ameriki so v Milwaukee kupili ondotni Slovenci lepo cerkev. Imeli so tu kakor v domači deželi na božično noč polnočnico. — Benjamin de Costa, protestanški duhovnik, star 70 let, je prestopil v katoliško cerkev ter bil pretečeno leto posvečen v mašnika. — Ravno tako je postal katoliški duhovnik 65-letni protestanški plemenitaš Ralph Hoyt; njegov sin odvetnik, kojemu je umrla soproga, se ravno sedaj pripravlja za duhovniški stan.

Novoletno voščilo. Starega leta dan se je zbrala duhovščina ljubljanskega mesta v knezoškofjski palači, da izrazi ljubljenemu nadpastirju svoja voščila za novo leto. V imenu zbranih je mil. g. stolni prošt dr. Kulavica navajal v prelepah besedah razne dogodke, ki pričajo o živem krščanskem prepričanju v naši škofiji, omenjal raznih napadov na našega presvitlega gospoda knezoškofa, kateremu je izrekel zaupanje in podporo vse dobre duhovščine. Presvitli gospod knezoškof se je zahvalil za izbrane besede ter rekel, da mu je minolo leto doneslo mnogo veselja, a tudi mnogo truda in trpljenja, a poživila ga je zavest, da se je krepilo katoliško življenje med ljudstvom in da duhovščina v ogromni večini hvalevredno izvršuje svoj vzvišeni poklic v slavo Bogu in korist prebivalstva. Končno je želel vsej duhovščini blagoslovljeno novo leto.

Presvitli gospod knezoškof je novega leta dan podelil gg. bogostovcem iz I. leta in nekaterim frančiškanskim klerikom tonzuro.

Novi grobovi. Umrl je v četrtek, 29. decembra 1904, v Vogljah pri Št. Jurju na Gorenjskem g. kurat Mihael Kotnik, rojen l. 1832 na Vrhniki. Pokopali so ga na Silvestrov dan. Naj počiva v miru! V novoletni noči pa je umrl v ljubljanskem Leonišču v najlepši dobi 33 let gospod prefekt semeniški dr. Matija Prelesnik. Rojen je bil v Dobrempolju l. 1872. Kot dijak je kazal posebno spretost v pisateljevanju. V semenišču se je marljivo bavil z bogoslovnimi študijami, a prosti čas je porabil za pisateljevanje. Tri leta je deloval v Novem mestu kot kapiteljski vikar, nato je šel na Dunaj, kjer je postal doktor bogoslovja. Veliko je pisal zadnji čas za „Dom in Svet“. Bil je blaga duša. Pokopali ga je 2. t. m. g. kanonik Sušnik. Sveti naj mu

večna luč! — V Rihenbergu je umrl g. župnik Andrej Brezovšček. — V Radgoni pa je umrl pri svojih stariših g. Alojzij Veberič. Počivajta v miru!

Božičnice v Ljubljani. Kakor vsako leto, tako se je tudi letos priredilo mnogo božičnic. Novega leta dan jo je priredilo „Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov“, katero je počastil tudi presvitli gospod knezoškof, istotako je napravil božičnico zavod „Josefinum“ na Poljanah; na dan sv. treh kraljev so imeli božičnico na Rakovniku, v „Rokodelskem domu“ jo je priredilo „Katol. mladeniško društvo“ isti dan. Najbolj nam je ugajala božičnica v „Marijanišču“, 4. januarja. Na sporedu so bili govori, petje, tamburanje, dve igri in več lepih živih podob. Počastil je zavod presvitli gospod knezoškof in več druge odlične gospode. Za drugo ljudstvo se je priredila božičnica na sv. treh kraljev dan, a vsled pomanjkanja prostora jih je mnogo odšlo, tako da so jo morali 8. t. m. zopet ponavljati. Priporočamo ob tej priliki ta zavod v podporo!

* * *

Gozdanje na Koroškem. — (Marijina družba ustanovljena — druga na Koroškem.) Tudi med robotimi gorjanci cveto nežne rože pobožnosti! Kot sad in krona letošnjega Marijinega jubileja se je ustanovila na Gozdanjah na praznik brezmadežnega spočetja Marije Device Marijina družba za dekleta. Pristopilo je 19 v resnici pridnih in pobožnih deklet. Bilo je pripravljank še več, ali hudobni jeziki in nasprotnja gonja jih je nekaj požela, druge so ostale stanovitne. Slava jim! Navzlic skrajno neugodnemu vremenu je bila farna cerkev polna ljudstva, ki je prihitelo, da bi bilo priča slovesnega sprejema. Č. g. dr. Jan. Arnejc, sam iskreni častivec nebeške matere in na-

čelnik Marijine družbe za dijake v Celovcu, je navdušil vse za Marijo s svojo krasno pridigo. Mnogo se je potrudila za ustanovljenje družbe Alojzija Snoj, ki je kot bivša družnica Marijine družbe na Igu pri Ljubljani v svojem novem kraju na Koroškem pogrešala družbeno življenje. Pristrčna hvala tudi „Zvezi“ v Ljubljani za pomoč in navete. Naj cvete in raste družba v slavo Brezmadežni in zveličanje gozdanjskih deklet!

Dobrna na Štajerskem. Dragi „Bogoljub“! Naj Ti enkrat kaj poročamo iz daljne Dobrne. Gotovo si radoveden, kako smo kaj fantje „Mladeniške zveze“ praznovali Marijin jubilej. Lepo je bilo, ne da bi se hvalili. Dne 27. nov. imeli smo skupno sv. obhajilo in primerno pridigo v cerkvi, popoldne je bilo slovesno zborovanje v čitalnici „Bralnega društva“. Bili so navzoči tudi č. g. župnik. G. predsednik otvori zborovanje, pozdravi g. župnika, zahvali nas mladeniče, da smo v lepem številu pristopili k skupnemu sv. obhajilu ter tako dostojno praznovali Marijin jubilej. Naznani nadalje, da je današnje zborovanje posvečeno Marijinemu jubileju. G. župnik izražajo svoje veselje nad lepim nastopom mladeničev v cerkvi in pri zborovanju, omenjajo namen mladeniških zvez, katere bodo ta svoj namen dosegale, ako se postavijo na trdno podlago Marijinih družb. Čisto in modro živeti je dandanes težavno, a z božjo in Marijino pripomočjo lahko. Želijo „Zvezi“ pravega napredka v blagor cerkve in domovine. Tovariš Krušič Fr. nam je nato prednašal Marijino jubilejno pesem „Naši kraljici“. Tovariš Božnik M. je predaval o razglašenju Brezmadežnega spočetja Marijinega kot verskega nauka in o prikaznih Marijinih v Lurdu. Tovariš Podvršan M. je prednašal pesem „Brezmadežni Devici“. G. predsednik zahvali g. župnika za lepe besede, kakor tudi mladeniče za trud, vse skupaj pa za navzočnost ter zaključí zborovanje z željo, da bi današnji dan ostal v trajnem in najlepšem spominu pri vseh. Razšli smo se s trdnim namenom ostati zvesti svojemu geslu: Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!

Dolenjaves pri Ribnici. Dne 21. oktobra bil je slovesen dan za našo župnijo, kajti obhajale smo vže četrto obletnico, odkar je ustanovljena naša Marijina družba. V ta namen smo romale na božjo pot v sosednjo župnijo, da se Mariji na novo posvetimo. Popoldne o pol treh

pomikala se je procesija od farne cerkve sv. Roka proti krasni cerkvi Goričavas. Prikorakale smo z veselím petjem v ta lep Marijin hram, potem sledil je govor, č. gosp. kapelan Gnidovec, naš voditelj so nam s krepko besedo priporočali, kako da mora Marijine hčere vezati z Marijo. Nato je bilo slovesno ponovljenje posvečenja. Po sklepu govora bile so pete litanije. V lepem svetišču Marijinem je odmevalo od mogočnega in lepega petja; dekleta bile smo navdušeno vesele. Končno zapele smo jih naši nebeški Materi še en par za slovo. Ta dan ostal nam bo v veselem spominu.

Vrhoplje pri Moravčah. Tridnevnicó v čast sv. Frančiška Ksav. na Vrhoplju sta vodila letos čč. gosp. očeta Hijeronim in Engelbert O. S. F. Sv. oče Pij X. so podelili popolne odpustke udeležnikom te pobožnosti pod navadnimi pogoji. Letos je bilo obhajancev do 900, a upanje je, da jih bo še vsako leto več, ter bo ta pred sto leti zatrta pobožnost zopet oživila.

Iz Sevnice ob Savi. Da bi v tem sv. jubileju brezmadežnega spočetja Marijinega, vsi sevniški farani tem ložje in bolj z gorečím srcem opravili svojo dolžnost, oskrbeli so nam č. g. župnik sv. misijon. Ta pobožnost se je vršila od 16.—22. novembra.

Poklicali so prečastite kapucine, kateri so nam navdušeno božjo besedo oznanovali, ter od ranega jutra do pozne noči v izpovednicah sedeli.

Dolžni smo zahvaliti se ljubemu Bogu, da nam je dal tako skrbnega dušnega pastirja, ki si na vso moč prizadevajo, da bi se izveličale vse njim izročene ovčice.

Iz Mengša. Naša Marijina družba, mladeniška in dekleška, je praznik brezmadežnega Spočetja Marije device prav lepo proslavila. Velika večina vseh je ta dan pristopila k mizi Gospodovi. Popoldne je bilo skupno česčenje za obe družbi, potem pa kratek nagovor. Pred podobo Marijino je bila napravljena velika črka M iz svežih cvetic. Naredili smo tudi obljubo, da bomo ta dan vsako leto tako slovesno obhajali kot letos, Marijina družba deklet je prav „dobra“. Tudi dekleta, ki gredo daleč po svetu, pridejo nepokvarjene nazaj. Zlasti ugodno vpliva, da imajo na Dunaju slovensko službo božjo. Bog daj dekletom stovitnosti v dobrem! S fanti je večji križ, kot povsodi. V družbi so sicer zbrani najboljši fantje vseh vasij, ali preveč je še strahu pred ljudmi,

premalo odločnosti, preveč ozira na druge. Da bi bili vsi taki, kot so nekateri! Prosimo Marijo, naj nas navda s pravim, katoliškim pogumom, da se ne bomo bali nikogar razun Boga!

Iz Starega trga pri Poljanah. Pri nas se je na nedeljo, 30. oktobra vršila lepa cerkvena slovesnost. Bila je starotrška farna cerkev po dolgem šestmesečnem popraviljanju zopet za službo, božjo blagoslovljena. Cerkev je krasna, ena najlepših na Belokranjskem. — Ravno ta dan je bila tudi ustanovljena Marijina družba; blizo sto fantov in deklet nas je bilo sprejetih. Sprejem se je vršil popoldne ob dveh. Pod vodstvom svojega voditelja prečastitega gospoda kaplana Janeza Hrvata je družba korakala v procesiji med petjem Marijinih pesmi iz bližnje kapele v farno cerkev. Te procesije se je tudi udeležila dragatuška mladeniška in deklinška Marijina družba. V cerkvi so ganljiv in v srce segajoč govor imeli č. g. župnik Jožef Novak iz Dragatuša, za katerega jim bodi srčna hvala. — Ta krasni in milosti polni dan ostane nam in celi fari nepozabljen.

V Dešah je družbenikov sedemkrat manj (9) kakor pa družbenic (62); 8. decembra so obojni sprejeli sinji škapulir M. brezmadežne, ki je obdarovan s posebno mnogimi odpustki. Kolikorkrat nosilec izmoli po šest očenašev na papežev namen, dobi iste odpustke, kakor romar, ki obišče sedem glavnih rimskih cerkvâ in porcunjansko, Jeruzalemsko, kompostelsko cerkev.

Iz Kranja. — Da meščani kranjski ljubijo Marijo in spoznavajo velik pomen njenega češčenja za čas in večnost, o tem priča njih obilna in goreča udeležba pri tridnevnic v čast brezmadežnemu Spočetju dne 5., 6. in 7. dec. Vsaki dan te tridnevnic je bila ob 1/5 zvečer stanovska pridiga in slovesne litanije; izpovedovalo se je po stanovih zvečer in zjutraj; prvi dan je bil določen za dekleta, zlasti za Marijino deklinško družbo, drugi dan za žene, tretji pa za mladeniče in može. Na praznik sam imel je preč. g. dekan pred slovesno sv. mašo ob 9. uri, pri kateri se je pela nova Foerster-jeva maša, slavnostni govor o „Brezmadežni“; popoldne je bila ura molitve in slovesne litanije. — Ob 5. uri zvečer pa je priredila „Deklinška Marijina družba“ v proslavo 50-letnega jubileja „Brezmadežne“ v dvorani na „Novi pošti“

slavnostni večer, ki je sijajno uspel. Udeležba je bila toliko, da je prostora nedostajalo; prenapolnjena je bila prostorna dvorana. Navzoči meščani so bili z uprizoritvijo igre, ki je pa tudi zares blažilna, jako zadovoljni. Silno jim je tudi ugajala „Skrivnostna roža“ in živa podoba. Dve uri in pol je trajala večerna slavnost in vender bi radi še ostali želeč še kaj videti in slišati. Vse je bilo izvenredno lepo; tako se je častno izvršila jubilejna slavnost.

Iz Strohinja pri Kranju. Dne 11. decembra je blagoslovil č. g. dekan Koblar prekrasno znamenje lurške Matere božje in sv. križ, ki stoji ravno na sredi vasi. Načrt za križ je naredil čast. g. župnik Ign. Zupanc iz Predoselj. Kip lurške M. B. je izdelal Janez Urnik iz Radovljice prav po nizki ceni. Največ se je trudil in žrtvoval za znamenje Mihael Leben, posestnik v Strohinju.

Zahvale za uslišano molitev.

Radi dolgotrajne pljučne bolezni sem obiskal najslavnejše zdravnike in iskal pri njih pomoči, pa kljub vsemu njihovemu zdravljenju sem še bolj oslabil. Ker ni bilo nikjer pomoči, obrnil sem se do Marije, šel sem na Brezje. Ravno istega dne, ko se je na Brezjah za mene sv. maša brala, mi je doma slučajno nek dobrotnik ponudil lurško vodo in sem opravil devetdnevnic. Zdravje se mi je od dneva do dneva boljša, tako, da sedaj neovirano zlahka opravljam svoje posle. F. M. Šmihel — Notranjsko.

M. K. iz D. se zahvaljuje Mariji pomočnici in sv. Antonu za hitro pomoč v žalostni zadevi. — F. T. presv. Srcu Jez. za uslišano molitev v veliki potrebi. — Neka oseba za sv. Ant. Pad. in Franč. Seraf za ozdravljenje. — A. K. v Radgoni presv. Srcu Jez. in Mar. in sv. Jožefu za pomoč v važni dušni zadevi in dveh časnih zadevah. — Neka oseba iz radolj. dekanije Brezmadežnemu Spočetju za zadobljeno zdravje. — Več oseb iz Šmarjete za srečno in hitro ozdravljenje č. g. župnika.

Darovi.

Za bratovščino sv. Dizma; gosp. kaplan Golf 13 K. — Za bratovščino naše ljube Gospe: g. kaplan Ahačič 5 K 83 v. — Za bratovščino sv. R. T.: Katarina Žibert (Amerika, Cleveland) 8 K, Marija Žibert (Amerika, Cleveland) 4 K. — Za brat. za duše v vicah: Marija Žibert 2 K. — Za misijone v Afriki: Marija Žibert 5 K. — Za družbo sv. Klaverja: Neimenovan iz Kamnika 20 K. — Za kitajske misijone: Neimenovan 20 K, čast. gosp. kurat A. Lavrič 10 K. — Za sv. Detinstvo: F. Sinkovec — Idrija 2 K.

Naznanila uredništva.

Prva številka se je po neljubi zmoti, ki se je slučajno pripetila in ki je nam samim najbolj neljuba, za en dan zakasnela. Naj nam oprosté, kjer lista ne bodo dobili do nedelje. Skrbelo se bo, da se to ne bo več dogodilo.

Zunanje lice našega lista je ostalo za letos še isto, kakor lani, dasi vemo, da naslovna slika — ni lepa. A ni lahko pri nas kaj v resnici lepega dobiti. Za prihodnje leto bomo izkušali kaj čednega napraviti.

Nova naročila na „Bogoljub“ dosti pridno prihajajo, seveda — ne od vseh strani enako. Neka mala fara na Notranjskem jih ima sama 60. Ko bi bili vsi tako goreči, potem bi „Bogoljub“ trdno stal in mogel mnogo lepega podati! . . .

Kakor že povedano, čas za nabiranje novih udov je še cel mesec januar, — dasi čas za to pravzaprav nikoli ne mine. Število onih, ki so nabrali po pet in po več naročnikov, je že precejšno. Srečkanje za darila bo na Svečnico. Do takrat se lahko še vsak potruди, kdor želi srečo poskusiti.

Naj povemo še enkrat: Škofijsko vodstvo

Marijinih družb za ljubljansko škofijo, kakor tudi presvetli gospod knezoškof močno želé, naj bi prav vsi družabniki „Bogoljuba“ kot svoje glasilo brali. In to je za prospevanje in za vedno boljši duh naših družb tudi potrebno. To bi bila neka notranja vez vseh Marijinih družb in vse velike armade Marijinih družabnikov; vsi bi zajemali nekaj dušne hrane iz enega in istega vira. Če M. družabniki nimajo zmisla in veselja za pobožno berilo, jim pač še manjka pravega duha. Zato naj bi ga prav mnogi naročili. Ako ne zmore naročnine en sam, naj bi se več družabnikov ali družabnic skupaj vzelo in en list naročilo. — „Bogoljub“ in le „Bogoljub“ je glasilo Marijinih družb ljublj. škofije, ki naj bi ga družbe šteje za svojega in ga pridno širile med svojimi udi in tudi med neudi. Saj poklic Marijinih družb je apostolsko delo, to je: za dobro pridobivati tudi druge; eno najimennejših apostolskih del našega časa pa je: razširjati dobre časnike.

Kakor vidite, je v „Bogoljubu“ preskrbljeno za vse vrste pobožnosti.

Nekoliko navodila za dopisovanje.

Zdi se nam po dosedanjih skušnjah potrebno podati tukaj nekoliko navodila za dopisovanje. Kajti dopisi, nam poslani, so nam sami na sebi vselej v veselje časih nam pa napravlajo tudi težavo, ker ne moremo vselej vsem ustreči kakor bi radi. Ustreči pa zato ne moremo: prvič ker so dopisi splošno preobširni, drugič pa ker se nam časih pošiljajo reči, katerih sploh ne moremo sprejeti. Tudi nam pošljejo neka dobra dekleta, naj bi „Bogoljub“ prinesel

voščilo za god njih skrbnemu župniku, od tam zopet dobimo obširen popis govorov, ki jih njih voditelj pri družbenih shodih govore itd itd. — Vsak pa seveda, ki je poslal kak dopis, ko prejme list, pred vsem drugim pogleda, če je njegov dopis notri. Posebno če je morda šele prvič v časnik pisal, leško pričakuje, kdaj da bo prišel časnik z njegovim dopisom. Ko ga sagleda, se razveseli in brž ga hiti odpirat; ko ga razreže, mu močno srce bije; kako bode

vesel, ko bo delo svojega uma in svoje roke prvič videl tiskano črno na belem! ... Pa gleda in gleda: dopis od tukaj, dopis od tam, šest, deset, dvanaajst jih je — na — na — šega pa ni! Prej veselja žareči obraz se mu naenkrat stemni in „Bogoljub“ je vsaj za polovico veljave pri njem zgubil. Naj pa nesreča hoče, da tudi še prihodnja številka ne prinese njegovega dopisa: potem je pa „Bogoljub“ že popolnoma ob ves kredit pri njem; nevoljen ga odloži iz rok; češ: nikoli več ne bom nič pisal!

Ali ni tako — ali vsaj podobno — dragi nam pošiljavci zastaranih oziroma tudi okrajšanih dopisov? Kdo ve koliko hude zamere si je že „Bogoljub“ nakopal s tem širom slovenske domovine, ker ni mogel vseh dopisov pravočasno prinesiti. Še bolj pa če katerega — kar se je pa bolj malokrat zgodilo — sploh sprejel ni. — Ker pa

ne moremo vsakemu posebe dopisovati in razlagati, zakaj in kako da ne, pa kako bi moralo biti, zato tukaj splošno nekoliko spregovorimo o dopisih in dopisovanju. Kar bomo povedali, bo sploh mal prispevek k izobrazbi našega ljudstva.

Prva številka „Bogoljub“ si želi mnogo dopisov od vseh strani. Karkoli se zgodi kje važnega na cerkvenem polju, naj bi se nam sporočilo. Tako da bi bila v listu verna slika verskega gibanja in življenja na Slovenskem. Pravimo: od vseh strani. Kajti naj bo odkoderkoli, nam je dopis enako drag. Vsem hočemo biti enako pravični: nobenemu kraju ne dajemo prednosti in nobenega ne zapostavljamo.

Novo naročilo na „Bogoljub“
Torej mnogo dopisov, toda — ne predolgih.

Neka mala lista na Notranjskem
O tem prihodnjič

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr. Cebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.]

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotrčih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Trzič.